

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/197/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113210045
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4113210045.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľky: E. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. K. XXX, zast. JUDr. Luciou Čavojskou, advokátkou so sídlom Nitra, Štefánikova 5, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky: Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS so sídlom Nitra, Petzwalova 12, IČO: 42 205 735, proti odporcovi: Rapid Life životná poisťovňa, a. s. so sídlom Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zast. spoločnosťou MST PARTNERS, s. r. o. so sídlom Bratislava, Zámocké schody 2/A, IČO: 36 861 545, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245 a o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245
p o t v r d z u j e .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248
p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245 súd prvého stupňa pripustil vstup vedľajšieho účastníka - Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, IČO: 42 205 735, so sídlom Petzwalova 12, Nitra do konania na strane navrhovateľa a zamietol návrh odporcu na prerušenie konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 93 ods. 1, 2, 3, 4, § 109 ods. 1 písm. b) OSP a po preskúmaní podania odporcu, v ktorom vzniesol námietku vedľajšieho účastníctva združenia v tomto konaní mal za to, že nesúhlas je nedôvodný. Odporca v žiadnom prípade neuviedol dôvody, pre ktoré by mal byť vedľajší účastník nepripustený do konania na strane navrhovateľky. Skutočnosť, že navrhovateľka je v konaní zastúpená právnym zástupcom, žiadnym spôsobom nespochybňuje odbornosť a spôsobilosť združenia na ochranu záujmov spotrebiteľa. Okrem toho konštatoval, že základným predpokladom na pristúpenie vedľajšieho účastníka do konania v zmysle § 93 ods. 2 OSP je splnenie podmienky, že ide o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Uvedené mal preukázané z výpisu z registra občianskych združení, a teda prípadný súhlas, resp. nesúhlas účastníkov konania so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nie je potrebný, nakoľko ho Občiansky súdny poriadok ani nevyžaduje. Navyše, sama navrhovateľka sa voči vstupu združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na svojej strane neohradila. Súd na záver dodal, že o pristúpení vedľajšieho účastníka do konania nevydáva žiadne rozhodnutie, preto ak v zmysle § 93 ods. 2 OSP vedľajší účastník vstúpi do konania, či už z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov, prislúchajú mu v zmysle § 93 ods. 4 OSP rovnaké práva a povinnosti ako účastníkov, napr. má právo na zaslanie rovnopisov podaní, nahliadnuť do spisu a pod., pokiaľ zákon výslovne neustanovuje, že procesné podanie môže vykonať len hlavný účastník osobne, či už navrhovateľ alebo odporca v závislosti od strany konania, ku ktorej vedľajší účastník vstúpil. Z uvedeného bolo zrejmé, že jeho postavenie v konaní mu dovoľuje oboznamovať sa s osobnými údajmi účastníkov. Rovnako súd posúdil aj návrh odporcu na prerušenie konania ako nedôvodný, preto ho zamietol. Mal za to,

že rozhodnutie súdu vo veci samej žiadnym spôsobom nezávisí od vyriešenia otázky, ktorú súd nie je oprávnený v tomto konaní riešiť, nakoľko rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vyslovenia nesúlady § 93 ods. 2 OSP s článkom 19 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky žiadnym spôsobom neovplyvní rozhodnutie vo veci samej.

Následne súd prvého stupňa rozhodol aj o návrhu odporcu zo dňa 16. 12. 2013 na prerušenie konania a to napadnutým uznesením zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248, ktorým návrh odporcu zo dňa 16. 12. 2013 na prerušenie konania zamietol. Rozhodol tak s poukazom na § 109 ods. 2 OSP a po preskúmaní návrhu na prerušenie konania konštatoval, že v ustanovení § 109 ods. 2 OSP sú uvedené prípady, v ktorých je súdu daná možnosť prerušiť konanie, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, t.j. súd môže, no nemusí, po preskúmaní opodstatnenosti dôvodov konanie prerušiť. Ďalej zistil, že konanie prebiehajúce na Ústavnom súde SR, na ktoré poukázal odporca, vedené pod sp. zn. II. ÚS/382/2013, sa týka porušenia práva odporcu v exekučnom konaní a vyriešenie tejto otázky žiadnym spôsobom nedopadá na riešenie otázky, ktorá je prejednávaná v tomto konaní, nemá teda žiadny význam pre toto súdne konanie, ktoré sa týka konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Preto možno konštatovať, že sa v inom súdnom konaní nerieši otázka, ktorá má význam pre toto konanie, teda nie je daný dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, a preto súd prvého stupňa návrh odporcu na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245 podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc jeho nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav, majúci pritom za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Svoj nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka, spotrebiteľského združenia, do súdneho konania odôvodnil tým, že navrhovateľka sa nechala zastúpiť v konaní JUDr. Luciou Čavojskou, advokátkou, v dôsledku čoho vyjadril pochybnosť o tom, či je spotrebiteľské združenie z hľadiska odborného spôsobilé naplniť účel účasti v tomto konaní, ktorým je ochrana záujmov spotrebiteľa. Okrem toho poukázal na konanie vedené pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 8830/2013, ktoré inicioval Okresný súd Brezno, v ktorom Ústavný súd SR posudzuje súlad ustanovenia § 93 ods. 2 OSP s čl. 19 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky na tom základe, či spotrebiteľské združenia sú oprávnené vstupovať do súdnych konaní a v ich rámci sa oboznamovať s osobnými údajmi, ako aj inými okolnosťami, ktoré v priebehu súdneho konania vyjdú najavo. Zastal názor, že uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR môže mať priamy vplyv na ustálenie okruhu účastníkov konania v prejednávanej veci. Mal za to, že nesprávne určenie účastníkov môže byť dôvodom zmätočnosti rozhodnutia vo veci samej, resp. by v danom prípade mohlo viesť k porušeniu základných práv účastníkov konania zakotvených v čl. 19 Ústavy. Okrem toho namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je relevantne zdôvodnené. Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca odvolaním podaným v zákonom stanovenej lehote napadol aj uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248, v rámci ktorého rovnako namietal jeho nezákonnosť, nepreskúmateľnosť a nedostatočne zistený skutkový stav. V dôvodoch svojho odvolania poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21. 03. 2012, ako aj nálezy a uznesenia Ústavného súdu SR, na základe ktorých dospel k záveru, že v konaní vedenom pred ústavným súdom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre súdne konanie vedené pred Okresným súdom Nitra sp. zn. 10C/160/2013, a preto navrhol toto súdne konanie prerušiť podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP až do právoplatného ukončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp. 5052/2012. Okrem toho namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je relevantne zdôvodnené. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a konanie prerušiť, resp. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniam odporcu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal obidve napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, v medziach podaných odvolaní podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na odvolacom pojednávaní (podľa § 214 ods. 2 OSP) a po ich preskúmaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č.

k. 10C/160/2013-245, ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248 je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa svojím návrhom zo dňa 27. 03. 2013 domáhala zrušenia rozhodcovských rozsudkov Arbitrážneho súdu Košice so sídlom Alžbetina 41, Košice sp. zn. 2C/3493/2012 z 19. 01. 2012 a sp. zn. 2C/3496/2012 z 19. 01. 2012. Svoj návrh odôvodila tým, že odporca vo svojich žalobných návrhoch uviedol, že právomoc rozhodcovského súdu zakladá rozhodcovská doložka uvedená v časti XV. predložených poisťných podmienok, v zmysle ktorých poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov rozhodcovský súd. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 03. 2012 sp. zn. 6Cdo 1/2012 a princíp právnej istoty, vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR z 22. 11. 2011 č. k. IV.ÚS 499/2011-25 namietala, že rozhodcovská doložka vo svojich dôsledkoch predstavuje veľmi výrazný zásah do práv a povinností medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pretože nie súd, ale rozhodca rozhodne o právach a právom chránených záujmoch.

Písomným podaním zo dňa 08. 04. 2013 oznámilo Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS vstup do konania na strane navrhovateľky ako vedľajší účastník. Následne súd prvého stupňa oznámil vstup vedľajšieho účastníka do konania navrhovateľke a odporcovi. Odporca na pojednávaní konanom dňa 18. 12. 2013 vyjadril nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Okrem toho písomným podaním zo dňa 16. 12. 2013, doručeným súdu prvého stupňa dňa 18. 12. 2013, odporca podal návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že v konaní pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012 sa zjavne rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie. Následne dňa 17. 01. 2014 odporca doručil súdu aj svoje písomné vyjadrenie k vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Mal za to, že občianske združenie do konania vstúpilo bez písomného súhlasu, resp. splnomocnenia osoby, na strane a ochranu záujmov ktorého do konania vstúpilo. Navyše s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľka sa nechala v konaní zastúpiť advokátkou, vyjadril pochybnosť o odbornosti občianskeho združenia. Záverom žiadal aj o prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b), resp. § 109 ods. 2 písm. c) OSP, nakoľko pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. Rvp 8830/2013 prebieha konanie, ktoré môže mať priamy vplyv na ustálenie okruhu účastníkov konania v prejednávanej veci.

O nesúhlase odporcu a o návrhu odporcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b), resp. § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245 a o návrhu odporcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248. Proti týmto uzneseniam v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolania odporca, namietajúc nimi nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav.

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecný záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutia aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodneniami napadnutých rozhodnutí, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia v časti pripustenia vstupu vedľajšieho účastníka - Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS do konania na strane navrhovateľky odvolací súd uvádza, že zákon umožňuje, aby sa v sporovom konaní zúčastnil na strane navrhovateľa alebo odporcu vedľajší účastník. Môže sa tak stať buď na výzvu účastníka konania, alebo na podnet samotného vedľajšieho účastníka, a to kedykoľvek od okamžiku začatia konania až do vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu. Súd sa zaoberá prípustnosťou vedľajšieho účasti len za predpokladu, že niektorý účastník namietne neprípustnosť takéhoto vstupu.

S poukazom na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že súčasťou pôsobenia právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa osobitných predpisov, je aj pomoc účastníkovi súdneho sporu z pozície vedľajšieho účastníka. Uvedené nenaruša ani skutočnosť, že účastník konania je zastúpený právnym zástupcom. Okrem toho tieto subjekty nie sú povinné preukazovať ani právny záujem na výsledku konania. Ich oprávnenie byť vedľajším účastníkom vyplýva priamo zo zákonného ustanovenia v spojení s konkrétnym osobitným zákonom. Navyiac, navrhovateľka na pojednávaní konanom dňa 18. 12. 2013 vyjadrila súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka na jej strane.

Rovnako tak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce aj v častiach, ktorými súd zamietol návrhy odporcu na prerušenie konania z dôvodov v napadnutých uzneseniach uvedených. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutých rozhodnutí a len na zdôraznenie správnosti dodáva, že v § 109 ods. 1 písm. b) OSP je upravená povinnosť prerušenia konania z dôvodu, že rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený vyriešiť sám. Ustanovenie § 135 OSP ukladá súdu povinnosť rešpektovať určité skutočnosti ako prejudiciálne, predbežné, bez možnosti alternatívneho posúdenia predmetnej otázky zo strany procesného súdu. Inak povedané, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal a rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania. Iné otázky, o ktorých má rozhodnúť iný orgán, môže súd posúdiť sám, za predpokladu, že o nich nebolo vydané rozhodnutie príslušným orgánom.

Keďže odporca žiadal prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, resp. podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. Rvp 8830/2013 prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka oprávnenosti vstupu spotrebiteľských združení do súdneho konania, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR nie je dôvodom na prerušenie konania pred všeobecným súdom. Všeobecný súd s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia je viazaný rozhodnutiami ústavného súdu iba ohľadne posúdenia, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, prípadne rozhodnutiami, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. V tomto prípade takéto rozhodnutie Ústavného súdu SR vydané nebolo, preto viazanosť všeobecného súdu takýmto rozhodnutím nenastala.

Okrem toho odporca žiadal aj o prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že pred Ústavným súdom SR prebieha konanie pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto konanie.

Vzhľadom na to, že v konaní pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012 sa rieši rovnaká otázka, o ktorej už Ústavný súd SR rozhodoval v konaní pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 a predmetnú otázku rieši aj rovnaký senát, je možné predpokladať, že sa senát bude pridŕžiavať právneho názoru, ktorý vyjadril v obdobnej právnej veci a bude postupovať v súlade so zásadami právneho štátu, najmä so zásadou právnej istoty. Odvolací súd mal za to, že obe rozhodnutia Najvyššieho súdu, teda uznesenie sp. zn. 6Cdo 1/2012, ako aj uznesenie sp. zn. 2Cdo 5/2012 sú rovnaké nielen skutkovo, ale aj právne, preto môžu sudy nižšieho stupňa vo svojej rozhodovacej činnosti veci vziať do úvahy nález Ústavného súdu SR vydaný pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 a v potrebnom rozsahu naň prihliadnuť. S poukazom na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že nie je potrebné predmetné konanie prerušiť a pre úplnosť veci dodáva, že podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd nie je povinný návrhu na prerušenie konania vyhovieť, pretože toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS. 21/2000 z 20. septembra 2000).

Naviac odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní pred Ústavným súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa nerieši otázka významná pre konanie vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/160/2013, keďže Ústavný súd SR skúma porušenie práv odporcu vyplývajúcich z Ústavy SR, avšak nezaobera sa neprijateľnosťou samotnej rozhodcovskej doložky, pričom preskúmanie jej neprijateľnosti patrí do právomoci všeobecného súdu. Odvolací súd v danej veci považoval prerušenie konania za nadbytočné, pretože súd prvého stupňa má možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím vydaným v obdobnej veci (uznesenie NS SR 2Cdo/5/2012 a nález ÚS SR II. ÚS 499/2012), vziať do úvahy vyslovené právne závery a tým zabezpečiť plynulé pokračovanie konania.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-245, ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 22. januára 2014 č. k. 10C/160/2013-248 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.